

WYROK Z DNIA 8 MARCA 2006 R.

II KK 204/05

Jeżeli błąd w doręczeniu zawiadomienia o terminie rozprawy, co do miejsca w którym przebywał oskarżony, uniemożliwił mu uczestniczenie w rozprawie odwoławczej i kontakt przed tą rozprawą z obrońcą, uznać należy, że oskarżony nie został należycie zawiadomiony o terminie rozprawy odwoławczej w rozumieniu art. 450 § 3 k.p.k., a rozpoznanie sprawy, z udziałem jego obrońcy, nastąpiło z rażącym naruszeniem prawa oskarżonego do obrony określonego w art. 6 k.p.k., które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia.

Przewodniczący: sędzia SN J. Szewczyk.

Sędziowie SN: W. Maciak (sprawozdawca), J. Sobczak.

Prokurator Prokuratury Krajowej: B. Drozdowska.

Sąd Najwyższy w sprawie Wojciecha B., oskarżonego z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i in., po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 8 marca 2006 r., kasacji, wniesionej przez obrońcę od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 7 października 2004 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 6 stycznia 2004 r.,

u c h y ł zaskarżony wyrok i sprawę Wojciecha B. p r z e k a z a ł do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W.

U Z A S A D N I E N I E

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 6 stycznia 2004 r., Wojciech B., Robert S. i Mariusz A. zostali uznani za winnych tego, że w dniu 11 września 2002 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu w celu wyłudzenia wierzytelności, grożąc Wiesławowi P. i Michałowi F. zmusili Michała F. do wydania samochodu marki Polonez pod zastaw wymienionej wierzytelności, przy czym wyrażona groźba wzbudziła u pokrzywdzonego uzasadnione podejrzenie, że zostanie spełniona, tj. popełnienia przestępstwa z art. 191 § 2 k.k., przy czym Wojciech B. dopuścił się tego czynu w warunkach art. 64 § 1 k.k.

Ponadto Wojciech B. został uznany za winnego tego, że w dniach od 14 do 19 sierpnia 2002 r. w W., wspólnie i w porozumieniu z Robertem S., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej grożąc Michałowi F. i Wiesławowi P. pobiciem oraz połamaniem rąk i nóg, doprowadził wyżej wymienionych do wydania pieniędzy w kwocie 4 000 zł, czym działał na ich szkodę, tj. popełnienia przestępstwa z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Za pierwsze z przestępstw z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Sąd Rejonowy wymierzył Wojciechowi B. karę roku pozbawienia wolności, natomiast za czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. karę 2 lat pozbawienia wolności. Jako karę łączną Sąd ten wymierzył Wojciechowi B. 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację od tego wyroku, pod zarzutem obrazy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., kwestionującą winę oskarżonego, wniósł obrońca Wojciecha B.

Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 7 października 2004 r., zażaskarżony wyrok w stosunku do Wojciecha B. utrzymał w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca Wojciecha B., który wyrokowi Sądu Okręgowego zarzucił „rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie tre-

ści art. 6 k.p.k., poprzez pozbawienie skazanego możliwości realizacji prawa do obrony materialnej na skutek niepowiadomienia go w sposób prawidłowy o terminie rozprawy sądu odwoławczego”.

W oparciu o przytoczony zarzut autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w W. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania. W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Okrękowej w W. wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej. Po wysłuchaniu obrońcy popierającego kasację oraz Prokuratora Prokuratury Krajowej, który zmieniając wcześniej zajęte przez Prokuraturę stanowisko, również wniósł o uwzględnienie kasacji, Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy jest zasadna.

W tej sprawie bezspornym bowiem jest, że oskarżony Wojciech B. o terminie rozprawy odwoławczej przed Sądem Okręgowym w W. w dniu 7 października 2004 r., nie został w sposób prawidłowy powiadomiony i w rozprawie tej nie brał udziału. Zawiadomienie o terminie rozprawy odwoławczej zostało wysłane do oskarżonego dnia 31 sierpnia 2004 r. na jego adres domowy, gdzie odebrał je ojciec oskarżonego, zaś Wojciech B. do dnia 30 września 2004 r. przebywał w zakładzie karnym i o rozprawie odwoławczej dowiedział się już po jej terminie. Nie ulega również wątpliwości, że w toku rozprawy odwoławczej sąd dokonuje czynności procesowych, w których strony mają prawo wziąć udział, a realizując swoje uprawnienia mogą składać wyjaśnienia, oświadczenia i wnioski ustnie lub na piśmie (art. 453 § 2 k.p.k.). Korzystanie zaś z tych uprawnień przez oskarżonego jest realizowaniem jego prawa do obrony (art. 6 k.p.k.) i zarazem wykonywaniem gwarantowanego mu konstytucyjnie prawa do obrony we wszystkich stadiach postępowania – art. 42 ust. 2 Konstytucji RP (por. wyrok SN z dnia 1 grudnia 2000 r., V KKN 373/98, Lex nr 50975).

W omawianej sytuacji należy stwierdzić, że jeżeli błąd w doręczeniu zawiadomienia o terminie rozprawy co do miejsca w którym przebywał oskarżony, uniemożliwił mu uczestniczenie w rozprawie odwoławczej i kontakt przed tą rozprawą z obrońcą, uznać należy, że oskarżony nie został należycie zawiadomiony o terminie rozprawy odwoławczej w rozumieniu art. 450 § 3 k.p.k., a rozpoznanie sprawy, z udziałem jego obrońcy, nastąpiło z rażącym naruszeniem prawa oskarżonego do obrony, określonego w art. 6 k.p.k., które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia.

Z tych też powodów Sąd Najwyższy uwzględniając kasację obrońcy, zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w W. uchylił i sprawę Wojciecha B. przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania.